

Kardiológia

ST-elevációval járó szívinfarktus (STEMI) aspirációs kezelésének egy év utáni eredménye: TASTE vizsgálat (Outcomes 1 year after thrombus aspiration for myocardial infarction) Lagerqvist, B., Fröbert, O., Olivecrona, G. K., et al. (Levelező szerző: Dr. S. K. James, Department of Medical Sciences, Uppsala University, 751 85 Uppsala, Svédország; e-mail: stefan.james@ucr.uu.se): *N. Engl. J. Med.*, 2014, 371(12), 1111–1120.

Korábbi vizsgálat (TAPAS – Thrombus Aspiration during Percutaneous Coronary Intervention in Acute Myocardial Infarction Study) már igazolta, hogy STEMI kezelése során a rutinszerűen végzett thrombusaspiráció rövid megfigyelési idő alatt a mortalitást nem befolyásolta. A TASTE tanulmány célja az volt, hogy beszámoljon a beavatkozás eredményeiről egy év után.

Multicentrikus, prospektív, randomizált, kontrollcsoportos, nyitott klinikai tanulmányról van szó. Az összes svédországi PCI-központ mellett Izlandon és Dániában egy-egy kardiológiai intervenciók laboratórium vett részt a munkában. Az értékelés az Uppsalai Egyetem kutatóközpontjában történt.

Véletlen besorolás alapján 7244 beteg került a vizsgálatba: csak PCI 3623 esetben, aspiráció és PCI 3621 esetben történt.

A gyógyszeres terápiát a kezelőorvos szabta meg. A thrombusaspirációra besorolt betegek esetében manuális, folyamatos szívást alkalmaztak, legalább négy alkalommal. A ballonos tágítást 2,1 mm-es átmérőre engedélyezték. A csak PCI-beavatkozásra randomizált betegeket ballonos tágítással kezelték. Mindkét betegcsoportban ajánlották a stentbeültetést, ezt követően opciós ballonos dilatációval.

A primer végpont a beavatkozástól számított 30 napon belüli összhalálozás volt. Az egyéves vizsgálat lezárásakor másodlagos végpontként értékelték a bármilyen okból bekövetkező halál, a rehospitalizáció gyakoriságát, a kezelt érszakasz revascularizációját.

A vizsgálati eredményekből kiemelendő adatok:

- A primer végpontra vonatkozó eredmény az, hogy a thrombusaspirációval is kezelt STEMI-betegek összhalálozása 5,3% volt, a csak PCI-ben részesülteké pedig 5,6% (RH 0,94%, 95%-os CI 0,78–1,15, $p = 0,57$)

- A másodlagos végpontból az évek során észlelt szívinfarktusok aránya hasonlóan (2,6%) bizonyult (HR: 0,97, $p = 0,81$). Stentthrombosis 0,7%-ban, illetve 0,9%-ban fordult elő ($p = 0,51$). Az összhalálozás, az infarktus vagy a stentthrombosis miatt bekövetkező hospitalizáció együttes előfordulási gyakorisága 8,0%, illetve 8,5% volt (HR: 0,94, $p = 0,48$). Az értékelés eredményei minden alcsoportban azonosak voltak.

Következtetés: A TASTE tanulmány adatai egyértelműen igazolták, hogy a thrombusaspiráció rutinszerű alkalmazása ténylegesen nem csökkenti a STEMI miatt kórházba kerülő betegek halálozását és nem javítja az egyéb klinikai paramétereket sem az egyéves megfigyelési idő alatt.

Fischer Tamás dr.

Onkológia

Fizikai aktivitás és ráktúlélés (Physical activity and cancer survivorship) Garcia, D. O., Thomson, C. A. (University of Arizona, 3950 S. Country Club, Suite 330, Tucson, AZ 85714, Amerikai Egyesült Államok; e-mail: davidogarcia@email.arizona.edu): *Nutr. Clin. Practice*, 2014, 29(6), 768–779.

A 127 közleményt idéző áttekintés az Amerikai Egyesült Államokban élő mintegy 14,5 millió – és tíz év múlva 25 millió – túlélő rákbeteg állapotát, a túlélést segítő fizikai aktivitásprogramokat ismerteti. Ezek a programok biztonságosak, pozitívan segítik a testsúly alakulását, a kardiorespiratorikus fittséget, az izomerőt, az életminőséget, a fáradékonyságot és a többi pszichoszociális faktort. Az egyes rákfélések speciális programjáról még kevés az adat, ahogy a programok elfogadásáról is. A jelenlegi törekvés a programok egyénre szabása és a betegek fizikai képességeinek objektív mutatókkal történő megfigyelése.

Az öt éves túlélés két évtized alatt 68%, a diagnózistól számítva 19%-ot javult. E betegek testsírfélesége együtt halad az átlagnépesség kövéredésével, így a diagnózis-kor a legtöbbjük már kövér, ami tovább fokozódik a kezelés során, fokozva az obezitással társuló egyéb betegségek jelentkezését. A rákbetegellátásban a hangsúly a betegségre fókuszál, az általános jóllétre (wellnessre) figyelésre tér át, így az életvezetés faktorai kerülnek előtérbe. A fizikai

aktivitás változtatható faktor, amely csökkenti a bármely okú halálozást, és a rákviszszatérést különösen a colorectalis és a mellrákot túlélőkön. A komorbiditások – 2-es típusú diabetes és cardiovascularis betegségek – csökkentésével is javítja a fizikai aktivitás, a javuló fittség a jó életminőségű túlélést. Ennek ellenére a rákos betegeknek csupán az egytizede aktív, és ez a kezelés során sem nő 10–20% fölé.

2003-ban az American Cancer Society adta ki az első fizikaiaktivitás-ajánlást (CA Cancer J. Clin., 2003, 53(5), 268–291.), amely lényegileg nem tért el a „mindenkinek ajánlott” aktivitástól. 2006-ban megújították ezt (CA Cancer J. Clin., 2006, 56(6), 323–353.). 2009-ben a szakértői panel a Department of Health and Human Services és a Szívgyógyász/Sportorvos Társaság (AHA/ACSM) ajánlásának az elfogadását javasolta, majd 2012-ben az ACSM szakértői tanácsát tekintette követhetőnek (CA Cancer J. Clin., 2012, 62(4), 242–274.). Ezeket a tanácsokat, sajnos, csak a betegek harmada fogadja meg.

Különös vigyázat szükséges a súlyosan anaemiás, az immunzavaros, a nagyon fáradékony, a beültetett katéterrel élő, a perifériás neuropathiás és az ataxiás személyeknél. A lymphoedémás, az izomszakadással és a gyulladással bajlódók is speciális figyelmet kívánnak.

A közlemény táblázatokban sorolja fel az útmutatók edzésajánlásait a különböző rákbetegségek és állapotok eseteiben, a javasolt mérsékelt és a lendületes aktivitásformákat. Különösen nagy hangsúly van a testsírfélesleg megelőzésén/csökkentésén. A közlemény felsorolja és összefoglalja az egyes tanulmányok eredményeit és következtetéseit, a különböző edzésformák alkalmazhatóságát és az ezektől várható hatásokat, amelyek nemcsak a kardiorespiratorikus fittség (aerob kapacitás), hanem a mozgatórendszeri egészség megtartását is szolgálják – esetenkénti ellenjavallatokkal.

Ref.: A Deutsche Zeitschrift für Sportmedizin 2014. novemberi számában két közlemény szól ugyanerről, az egyik az edzés hatásmechanizmusaira, a biomarkerekre fókuszálva, a másik az edzésvezetés részleteit ismerteti. E két cikk szabadon elérhető: Steindorf, K., et al.: Physiologic and molecular mechanisms linking endurance and resistance training with effects for cancer patients; Sharhag-Rosenberger, F., et al.: Studien zu körperlichem Training bei onkologischen Patienten: Empfehlungen zu den Erhebungsmethoden. Dtsch. Ztschr. Sportmed. 2014, 65(11), 299–303., illetve 304–313.

Apor Péter dr.